

[Sigsgaard.]

ændres, og jeg håber, at det ikke vil gå som sædvanlig, at man bare står her og snakker ud i den tomme luft, uden at nogen gider tage stilling til de ændringer, man foreslår. Flertallet holder os jo ude fra udvalgene, men udvalgene burde have en pligt til i det mindste at sige ja eller nej til det, der foreslås under behandlingen her i salen; ellers bliver førstebehandlingerne jo måske i endnu højere grad, end tilfældet er, rene parade-forestillinger.

Kai Moltke: Før jeg skal tilslutte mig den række af komplimenter, som jo i og for sig har mødt boligministerens lovforslag — og der er måske på visse områder grund til komplimenter — kan jeg ikke lade være med at komme med et lille illustrerende eksempel, som måske karakteriserer de perspektiver, der ligger i saneringslovforslaget. Somme tider skal man høre efter, hvad ganske almindelige mennesker siger, og jeg erindrer fra mine yngre dage, hvordan jeg engang hørte en havnearbejder i Nordjylland fortælle en morsom historie om en ko, der kom op på toppen af en temmelig grusholdig grav og trøstede sig med at sige: ja, græs er der ikke møj' af, bette boss, men der er en knippelfin udsigt. Det er nogenlunde det samme, som gælder det forslag til sanering, der her er fremsat af boligministeren, men som på mange områder ellers har min sympati.

Lad os lige se på tallene, for det er jo tallene, der tæller. Jeg må sige, jeg har den dybeste respekt for venstres ordfører, hr. Ib Thyregod, når han her siger, at saneringsspørgsmålet er det mest brændende sociale problem, som vi overhovedet står over for her i landet. Og hvor meget har man så i sinde efter lovforslagets foreløbigt optrukne regler at yde til løsning af dette det mest brændende sociale problem? Tænk — kommuner og stat i fællesskab 52 mill. kr. plus 2 mill. kr. til forskning og undersøgelse. Altså, så mange penge har man virkelig råd til at yde til løsning af det mest brændende problem i samfundet. Enten tror jeg, man skulle neddæmpe sine udtalelser om spørgsmålets betydning, eller også tror jeg, man skulle drage helt andre konsekvenser af det lovforslag, som foreligger her.

Man har jo også sine erindringer fra boligudvalget i sin tid. Jeg erindrer f. eks. nogle grundejerrepræsentanter, der fortalte os, at hvis saneringen blev ved i det nuværende tempo, så ville det tage ca. 200 år, inden man kom til bunds i saneringsopgaverne her i København. Nu har vi jo desværre i Københavns boligkommission afskaffet tallene over kondemneringsmodne lejligheder. Det sidste tal, vi har her, var det, venstres ordfører nævnte, nemlig 36.500 kondemneringsmodne lejligheder. Tallene fra 1966 svæver i usikkerhed, men vi har dog i den sidste beretning fra Københavns boligkommission set, at man har foretaget 1390 inspektioner, og at man har erklæret 671 lejligheder for kondemneringsmodne. Jeg tror ikke, man er kommet hele runden igennem, og jeg tror ikke, vi vil overdrive på nogen måde, hvis vi siger, at det tal, som ligger nærmest ved antallet af kondemneringsmodne lejligheder, hvis man foretager en grundig kontrol, er mindst 40.000. Hertil må lægges, at efter de grundejeroplysninger, som tidligere er givet i boligudvalget, kan en række af de andre lejligheder kun bevares som forsvarlige menneskeboliger i tilfælde af, at de såkaldte baghuse og havehuse osv., som ligger spærrende tæt op ad de andre, og som allerede er kondemneret, bliver fjernet.

Og hvad er så perspektivet heroverfor? Perspektivet og det sigte, man tager for den første periode, udtrykker boligministeren på den måde, at man håber at nå op på 3.000-4.000 lejligheder årligt i saneringsvirksomheden. Hvad vil det sige? Det vil sige, at alene de lejligheder, der allerede i dag er erklæret kondemneringsmodne, vil det tage 10 år at få bragt af vejen med en sådan rytme, med et sådant tempo. Ja men så er spørgsmålet: svarer et sådant tempo til, at dette er det vigtigste sociale spørgsmål, vi overhovedet står over for her i landet? Jeg bliver nødt til at rejse det spørgsmål, for det forekommer mig, at hvis vi ser på den årlige tilgang af saneringsmodne lejligheder, kan dette tempo meget let blive skæbnesvangert; så vi ikke når så forfærdelig langt med disse ting.

Så er der det andet problem, som man beskæftiger sig med, og det skal man selvfølgelig udtrykke sin glæde over: for første gang rokkes der ved boligforliget, idet en